

Деймън Найт

Древното безумие

I

Тридесет сестри, приличащи си като две капки вода, седяха зад предачните станове в прохладната сянка на работилницата над галерията на Тъкачите. Тихите им гласове и шумоленето на белите платове от време на време се заглушаваше от нечии силни викове, примесени с припламвания на смях.

Високите и снажни момичета се различаваха единствено, и то почти незабележимо, по пълнотата си. И това различие се разтваряше в еднаквостта на жестовете, погледите, усмивките, които озаряваха понякога мургавите им лица и създаваха впечатление, че в помещението са наредени множество огледала и всяко от тях отразява едно и също момиче.

Само сериозното и с нежни черти лице на най-младата от сестрите, Мари, изглеждаше някак си чуждо. Раждането ѝ бе решено преди шестнадесет години, когато спешно бе нужно да се намери замяна на старата Ану-1, която бе паднала от прозореца и изпочупи горната част на ключицата си. Казват, че подготовката на раждането се е извършила прекалено прибързано, тя се е появила на свят от лош ембрион и не е следвало да я оставят жива. Сега ставаше ясно, че това се е отразило на характера ѝ – момичето бе затворено и меланхолично.

Но тогава Старейшините решиха, че тя ще живее.

От най-далечния ъгъл на работилницата се разнесе гръмогласният вик на най-старшата от жените, грубоватата, но добродушна Вивана:

– Казват, че вчера от материка е дошъл новият Рибар. Ако е наистина хубав, аз ще се захвана с него и докато се занимавам така, някоя от вас може да си опита щастието с моя Тино. Роза, какво ще кажеш? Тино дали ти подхожда?

Изтъканото платно потрепери от гръмкия смях.

– Нима той вече ти стана досаден? – не ѝ остана дължна Роза, ниско момиче, малко пълничко и кръглолико. – Вивана, знаеш ли, ако новият Рибар се окаже красавец като предишния, аз ще се заема с него сама, а на теб ще прехвърля моя Митрий.

Голямо количество зелена и хладна маса се плесна в кошницата. Някой извика:

– Охо-хо, Гого и Вивана!

Всички сестри се разсмяха и само Мари продължи работата си, без

да вдигне глава.

– Отлично – навъси се Вивана, но веднага се разсмя. – И на кого ще се падне Ханър?

– На мен!

– Не, на мен! – светлокосият и хитроват на вид здравеняк Ханър бе любимец на Тъкачките. – Шегите настрана. Отстъпи Ханър на младите. Той е прекалено хубав за такива стари кранти като вас.

Но Вивана не обърна никакво внимание на негодуващите викове.

– Да го дадем на Виола... макар, че не, какво ще кажете за Мари?

Смехът и гюрултията мигновено стихнаха и всички се обърнаха към мълчащото досега момиче, което с пръстите си обработваше кремаво платно. Тя се изчерви и заклати глава – още не бе имала любовник.

Усмивките изчезнаха от лицата, жените се обърнаха и започнаха разговорите си отново, като пронизително викаха имената на познатите мъже. Нежните пръсти на Мари се разтрепераха, нишките се оплетоха и сложната фигура на платното се обърка. Девојката спря тъкачния стан и започна да сваля повреденото парче. Сълзите ѝ напиха да излязат навън, но тя се стараеше да изглежда спокойна, като се надяваше, че Мия, съседката ѝ, няма да забележи объркването ѝ.

От улицата се раздадоха силни гласове. Група мъже весело пееха, като си съпровождаха с флейти и китари. По стълбите се раздаде тропот. Жените трепнаха и загледаха вратата.

Блъскайки се един друг, смеейки се, шегувайки се в помещението нахълтаха мургавите и стройни Механици и светлокосите Химици. И мигновено започнаха импровизиран бой. Няколко стана се обърнаха, жените се разписаха и като се разсърдиха престорено, се заеха да изтласкват бореците се обратно през вратата. Образува се купчина мятаци се тела.

Но един човек не вземаше участие в общата схватка – висок и строен момък със сиви очи. Той привлече вниманието на Мари. За миг погледите им се срещнаха и тя усети необикновена болка в гърдите.

– Май се разболявам – едва успя да прошепне на Мия, която я наблюдаваше с тревога.

– Не сега – запротестира Мия, – потърпи още малко.

Гласът на Вивана надвика веселия шум:

– Какво правите, глупаци? Нима не виждате, че половината работа отиде на вятъра? Махайте се и не ни пречете повече!

– Днес всички имаме празник, в чест на пристигането на Рибаря – весело викна един Механик. – Да вървим, какво чакате?

Жените радостно скочиха и се присъединиха към мъжете.

Високият и непознат момък продължи да стои и да гледа Мари. Девойката се смути, обърна се рязко и замря на мястото си. След миг усети някой да се приближава и да спира зад гърба ѝ. Това бе той. Наведе се над нея и нежно я попита:

– Как те наричат?

– Мари...

– Искаш ли да отидем заедно там, Мари?

Всички дружно млъкнаха и се обърнаха към тях, като очакваха отговора ѝ. Тя тъкмо се канеше да му откаже, когато езикът ѝ не се подчини и с радостен трепет и вълнение тя тихо произнесе:

– Да.

Почувствува се лека като перушинка, изправи се и подаде доверчиво ръка на момъка.

* * *

– И така – усмихна се Докторът, светлоок веселяк, с широкопола кафява шапка на главата и дълга жълта туника. – Днес ти предстои среща с Рибаря. – Отвори куфарчето си, извади някаква таблетка и я подаде на Мари. – Вземи я, дете мое.

– Какво е това? – изчерви се момичето.

– Малка предпазна мярка. Нали не искаш в корема ти да почне да расте дете? Разбирам, че това те изненадва. Но виждаш ли, на Материка вместо да стерилизират мъжете, както правим ние, обезопасяват жените. Затова ние, Докторите, трябва да сме особено внимателни. Е, гълъбице, изпий таблетката.

Мари послушно налага таблетката и изпи чаша вода.

– Прекрасно – просия Докторът, – сега можеш да не се вълнуваш. Пожелавам ти да си прекараш времето чудесно.

II

Площадът на фонтаните гледаше крайбрежието и Морето. Под дълги навеси от зелено стъкло бяха разположени разнообразни вина и дарове на океана. Свирише оркестър и танцуваха весели двойки. Като се отдалечиха малко, Мари и Рибарят се усамотиха в една беседка.

Те лежаха един до друг плътно и се прегръщаха.

– Обичам те – възбудено и радостно шепнеше момичето.

Той се размърда и внимателно я погледна. В сивите очи пробягна тревога:

– Защо досега не си имала никой? Не предполагам, че...

– Чаках те – едва доловимо за ухото, но съвсем уверено отвърна Мари, после го прегърна, опита се да се притисне до него, но той се дръпна и продължи да пита, като я гледаше замислено:

– Откъде знаеше, че ще дойда?

– Знаех! – отвърна простиичко Мари и плахо докосна рамото му. Тялото на Рибаря се напрегна и той жадно я зацелува, като си затвори очите.

Когато всичко мина и остана в спомените, девойката тихо изплака и по лицето ѝ потекоха сълзи. Тя не можеше да си обясни, какво ставаше с нея, продължаваше да хлипа и да се притиска все по-силно към него...

После дълго се разхождаха по крайбрежието. По пустинния плаж се виждаха проснати да съхнат платна, рибарски мрежи и най-различни други рибарски снаряжения. Две лодки стояха до пристана, а останалите като едва забележими точки отминаваха хоризонта. Още по-далече на изток се виждаше тъмното петно на Материка и струпването на камъни – Пристанището.

– Ти живееш там – със замечтан глас произнесе Мари. – Ще си отидеш в Пристанището и ще ме оставиш сама...

Замислеността в очите му се замени с недоверчивост, той я хвана за ръка и като я погледна настойчиво каза:

– И какво от това?

Тя вдигна упорито глава и като се облегна на рамото му, произнесе с притихнал глас:

– Искам да съм само с теб.

– Но ти не можеш! Нали си от острова, а аз от Материка.

– Да, така е...

– Тогава защо са тези глупави измислици?

– Не зная.

Те изоставиха крайбрежието и тръгнаха край верига от складове, от чиито разтворени врати се носеше миризмата на сушена риба, катран и въжета, после минаха през уютното дворче, където си почиваха обрънатите с дъното нагоре лодки.

Полегатата стълба ги отведе в лабиринт тесни улички, осветени от тайнствена синя светлина. Той я прегърна и зашепна:

– Преди тебе с някоя друга не ми бе така хубаво. Какво направи ти с мен?

– Само те обичам, скъпи – нежно се усмихна Мари.

Той здраво я целуна, после се дръпна назад и като се намръщи каза:

– Утре аз трябва да съм в Пристанището.

– Толкова бързо? Аз си мислих, че...

– Свърших работата си днес сутринта – рязко я прекъсна той. – Най-обикновена настройка на радарите.

Думите му поразиха Мари, тя не можеше и не искаше да им повярва.

– Ти не можеш да останеш, нали?

– Знаеш, че не – с известно раздражение отвърна Рибарят. – Когато ми заповядват, идвам, когато си свърша работата си отивам.

* * *

Напразно Мари се опита да върне времето назад, то бе изтекло между пръстите като вода или ситен пясък. Небето бавно се стъмняваше, надникнаха звездите, задуха прохладен и свеж ношен вятър. До пристана се поклащаше на вълните готовия за отплаване кораб. Клайв се приближи до Мари и изглеждаше особено бледен, макар това да бе предизвикано от светлината на силния прожектор. Очите им се срещнаха.

– Аз няма да плача – промълви смело девойката.

Той нетърпеливо, но нежно я прегърна.

– Мари, ти знаеш, че не бива така. Съвземи се. Намери си някой друг и бъди щастлива с него.

– Добре, аз ще си намеря друг и ще бъда щастлива – послушно отвърна момичето.

Той я погледна объркано, наведе се и я целуна, но не срещна отговор. Като се сбогува, той бързо изтича нагоре по трапа, скочи на

палубата и гласът му се сля с общия весел хор на прощалните възгласи.

На сутринта Мари се събуди и усети, че е загубила нещо, което не ще може да намери отново. Сърцето ѝ заби и тя седна в постелята.

Сестрите ставаха и се прозяваха. В общата спалня миришеше на кафяво масло и свежо изпрано бельо. От банята се носеше веселият плик на душовеите. Белите перденца на прозорците бяха дръпнати и Мари от леглото си можеше да види ярките жълти покриви на къщите, развърляни живописно по крайбрежието. Въздухът бе прохладен и кристално чист. Без никакво съмнение, утрото е най-хубавото време на деня.

Мари механично се облече и изми.

– Как си? – поинтересува се Мия.

– Клайв си отиде.

– Е, да си върви, други ще дойдат вместо него – усмихна се сестричката ободрително и тръгна по своите работи. Макар да бяха почти връстнички, тя не се чувствуваше добре в присъствието на Мари.

Оживените разговори между сестрите продължиха и по време на закуската. Но Мари не взе участие в тях. Все така мълчаливо тя отиде до тъкачния си стан и се настани на работното си място в работилницата.

* * *

Как бавно минава времето! И колко още дълго ще трябва да се занимава с тази работа. Нима сега ще може да понесе предишния начин на живот? Мари се опита да премести лостовете на стана, но ръцете ѝ отказаха да се подчиняват. По лицето ѝ потекоха сълзи.

– Какво ти става, да не ти е лошо? – забезпокои се Мия.

– Не мога, не мога – устните на Мари се разтрепераха и тя не успя да произнесе нито дума повече, сложи глава на стана и заплака гласно.

Разтревожените възгласи на сестрите заглушиха гръмкия глас на Вивана:

– Какво става с теб, мъничката ми?

Мари вдигна разплаканото си лице:

– Той замина, Вивана, а аз...

– Но от това нищо страшно не е станало.

– Но аз го обичам!

– За това не бива да плачеш. Седни и се успокой. – Вивана внимателно разгледа Мари и като смекчи гласа си, продължи: – Ти ще се почувствуващ по-добре, ако отидеш на църква още сега. – Вивана стисна рамото на Мари, приятно, както само тя умееше, и я побутна към

изхода.

III

Остров Илирия не напомняше с формата си останалите северни свои събрата – обграден с хълмове от всички страни, с продълговата падина в средата, той приличаше на бебешка люлка. Разположените на различни нива павирани улици се съединяваха помежду си със стълби, балкони и арки. Причудливата архитектура на зданията се подсилваше от украсата им в разнообразни пастелни тонове.

Бе тръгнал да плава преди триста години и си оставаше неизменен – същите сгради, улици, площади и градини, продоволствени складове, машини, скрити от погледите.

Дори жителите, и най-вече те, не бяха се изменили външно. Преди триста години основателите на Илирия избрали от наличния и съкращаващ се генофонд двеста особи, устойчиви, весели, трудолюбиви и близки по дух и характер, за постоянно възпроизводство. После издали закон за стерилизация на мъжете и така расата им намерила безсмъртието си в инкубаторите и запасите от замразени гени в Ембрионариите на Клана.

А когато на Материка замърсяването от екологическата катастрофа се намалило, някои жители на острова емигрирали там и организирали колонии, но всеки илириец знае, че само на острова животът е възплътен в най-съвършените си форми. Непотопяемата частица земя, затворена в яка керамична обвивка, изглеждаше вечна.

Мари вървеше към църквата по познатите и оживени вечер улици, а сега така непривични и пусти, забулени от лека утринна мъгла. Неколцината минавачи с любопитство гледаха девойката.

Над хълма Карпентър се извисяваше грамадният купол на църквата. Като се изкачи до входа по стъпалата, Мари се спря и огледа. Вълните плавно достигаха брега и се разбиваха с бяла пяна. А далеч, почти зад хоризонта, се виждаше земя...

Мари постоя неподвижна известно време, изтри бликналите сълзи и влезе в прохладната сянка на църквата. Срещу нея се насочи Свещеник Клайбърт, облечен в дълга туника и с петна от мастило на ръцете.

– Добро утро, сестро – поздравя я той, – какво ви води при мен?

– Аз обичам един човек, но... той е от материка, от Пристанището...

Отец Клайбърт повдигна учудено вежди, погледна я и предложи на

девойката да го последва. Той тръгна бързо по коридора, стигна до някаква незаклучена кръгла врата, отвори я и пусна Мари вътре.

– Двадесет минути – обяви той и я остави сама.

Мари се оказа в нещо като грамадно яйце – такава форма имаше това странно помещение. С просто око бе трудно да се определи разстоянието до стените, но за девойката те изглеждаха безкрайно далечни. Постепенно погледът ѝ се замъгли, главата ѝ се завъртя и тя легна на пода. Мина известно време и до ушите ѝ стигна нежен нисък звук, приличащ на далечния прибор. Мари затаи дъх и се заслуша. Звучите идваха от всички страни. Скоро тя разбра, че тези звуци са всъщност ехото, което многократно се отразяваше от стените, от ударите на нейното сърце.

* * *

Стените се раздвижиха и като гигантски проницаем донякъде купол надвиснаха над нея. Девойката лежеше по гръб, гледаше в нищото и усещаше истинската реалност на собственото си физическо съществуване. Тя усещаше организма си като единно цяло – от връхчетата на пръстите си до темето на главата, – но бе забравила, колко е важна за нея лю...

– Е, как си сега? – запита отец Клайбърт. – Стана ли ти по-добре?

– Да – едва чуто произнесе Мари.

– Ела отново, щом усетиш някое странно чувство – каза свещеникът и я изпрати до изхода.

Мари се спусна по стълбата, краката ѝ едва се подчиняваха. Но изведнъж тя се понесе по ярко осветения от слънцето склон и след миг се оказа в подножието на хълма. Там тя гръмко се разсмя, като видя изумелото лице на един Ковач, който я наблюдаваше.

– Защо се смееш? – запита този дебелак.

– Аз идвам от църквата!

Ковачът нещо измърмори и продължи замислено да си бърка в носа.

На крайбрежието Мари спря пред най-близкия басейн, съблече се и скочи вътре. Морската вода се разплиска и започна да дава прохладата си на разгорещеното тяло. Мари удряше с ръце повърхността и дори не се смути, когато двама млади Готвачи я загледаха шеговито и започнаха многозначително да си намигат.

След къпането Мари навлече на мокрото си тяло дрехите си и закрочи леко по пясъка. Изпълваше я безпричинна радост и тя започна да

си тананика лекомислената мелодия на позната песничка. Изпълняваше я оркестъра, когато...

Мари рязко спря и гърлото ѝ се сви конвулсивно. Мислите се замятаха хаотично и тя започна да разглежда с безпокойство кафявата точка на хоризонта, от която се отдалечаваха все повече и повече...

Краката на Мари се подкосиха, тя се отпусна на земята и заплака горчиво, като закри очи с длани.

* * *

Любовта, която така внезапно обхвана Мари, се оказа съвсем не такова леко и приятно чувство, както се пееше. По-скоро бе нещо като безумна и натрапчива мисъл, която не можеше да прогони от мозъка си.

Непрекъснатите терзания измъчиха Мари, погледът ѝ помътня, очите хлътнаха навътре и тя като сянка стоеше в тъкачницата и гледаше все в една точка. И сестрите ѝ страдаха. Вече не се разнасяха предишните весели шегички и силен смях. В Клана цареше униние. Мари виждаше, колко неприятности носи на близките си. Но какво би могла да направи със себе си?

Разбира се, би могла отново да отиде в църквата и да престои нови двадесет минути в яйцевидната стая. Но за да се излекува от любовта... трябва вечно да седи там.

Девоичката си представи, че тича боса и невчесана по улицата, а всички след нея свирят, смеят се и викат: „Лудата Мари! Лудата Мари...“ и се ужаси.

Ах, Той да беше сега с нея! Мари не би се отделяла от него нито за миг. Какви глупости изричаха сестрите ѝ, като ѝ предлагаха други мъже! Колко е жалко, че никой не я разбира...

IV

Старейшините на Клана на Тъчакките важно заседаваха на дървената маса в просторното помещение с нисък таван. Мургавите им, но състарени лица показваха, че те са предхождащи копия на Мари и нейните сестри.

– Ваша чест – каза след като се поклони с почит Вивана, – нещо става с нашата младша сестра Мари. Тя не иска да работи.

– Така ли? – учуди се най-възрастната Лаура 1. – Нима е болна?

– Не, ваша чест. Докторите я прегледаха, намериха, че е отслабнала и ѝ предписаха тонизиращо вино, но тя го изхвърли.

Снежнобелите рокли зашумяха. Старейшините, като по команда се обърнаха да погледнат Мари.

– Ела по-близо, моето момиче – каза Лаура 1 след кратка пауза.

Мари послушно се приближи.

– Сега ни кажи, защо не ти се работи и защо си изхвърлила лекарството?

– Няма да работя, докато не ми върнат Клайв.

– Клайв ли? Кой е той?

– Моята любов от Материка. Трябва да съм до него. Пуснете ме там или поне той да дойде при мен.

– Но скъпа моя – каза Лаура 1 и се наведе над масата, – ако правилно те разбирам, ти искаш да бъдеш с него, само защото той е прекарал с теб една или две нощи?

Мари кимна в отговор.

– Това е абсурдно. Какво ще стане, ако всички започнем да искаме същото?

– Тогава всяка жена ще си има любим мъж и всички ще сме щастливи.

– Но скъпа, ние и сега сме щастливи. Освен теб, разбира се.

Мари не успя повече да се сдържи и се разплака с пълен глас:

– Той е мой – занарежда тя, – искам си го, върнете ми го, искам го...

Старейшините се спогледаха многозначително. Лаура 1 направи знак и Вивана изведе девойката.

– Брей, че весела история – подхвана Лаура 1. – Какво ще правим сега?

– Кой знае, може би, ако се появи друг мъж, тя ще забрави Клайв и мъките ѝ ще престанат?

– Идеята е добра – проговори Лаура 1, – нека я обсъдим.

Старейшините се наведоха една до друга и зашепнаха заговорнически.

* * *

– Искаш да изглеждам красива? – жално запита Мари. – Защо?

Миа прокара бледото червило по още по-бледите устни на сестра си.

– Ти не се безпокой за нищо. Обърни се наляво, така... свършвам с лявата ти вежда, дай сега дясната... Какви са тънки! Ето ти новата рокля. Облечи я, скъпа!

– Е, и каква е разликата – въздъхна Мари, но послушно стана и се преоблече. – Това достатъчно ли е?

– Не бързай, ще те среща, изправи се де... така си прекрасна! Всеки мъж...

– Мъж ли? Клайв? – Мари поруменя.

– Е, не може ли да помислиш за някой друг? – в гласът на Миа се промъкна лошо скриваното недоволство. – Поне опитай. Най-малкото заради мен!

Мари наведе главата си.

– Добре – изрече тихо.

* * *

Навън слънцето светеше ярко. Край беседката жените тихо си разговаряха. Сред тях се намираще русокосият Химик Ханър, як и добродушен мъж, пращящ от здраве. Той ощипа най-близката до ръката му и започна да приказва нещо интересно на ухото ѝ.

– Тихо, ето ги, идват насам, Ханър – прекъсна го жената.

Химикът недоволно се намръщи, кимна и се скри в беседката. Само след миг се появиха Миа и Мари. Като видя тълпата, последната уплашено се дръпна назад.

– Миа, какво става тук? Позволи ми да си отида.

– Не, мила, влез в беседката и ще ти стане по-добре.

– Но защо? Нали ти каза, че Клайв го няма...

– Върви и сама ще разбереш всичко.

Очите на Мари се оживиха, тя се приближи до беседката, пхна

вътре глава и тихо повика:

– Клайв, тука ли си?

Отвърна и мълчание. В полумрака се виждаха очертанията на лежащо мъжко тяло. Мъжът се изправи, здраво хвана момичето за ръце и я привлече към себе си. От устата му замириса на бира и риба. Мари се заизвива в прегръдките му и завика пронизително:

– Пусни ме! Ти не си Клайв!

– И какво от това – измърмори Ханър и запуши с длан устата ѝ. Мари веднага го ухапа.

– Ей, какво ти става! – изрева той и се дръпна.

Навън жените се разшумяха като разтревожени пчели в кошер:

– Какво става при вас?

– Тя ме ухапа – възкликна Ханър.

– Ама че глупак си, бива ли да си така груб с нея.

Мари се измъкна от беседката, с труд се изправи и като хлипаше си тръгна без да погледне никого. Избяга направо в спалнята и по пътя си оправяше дрехите...

V

Край морето старейшината на Клана на Тъкачките нервно се разхождаше насам-натам. Тихо пляскаха вълните. Лаура 1 се спря и погледна към скрития в утринната мъгла материк. Далекогледите старчески очи различиха сред водния хаос малка тъмна точка, която приближаваше острова.

Зад нея се чува стъпки, обърна се и видя развълнуваната и загрижена Вивана, а зад нея – покорната Мари.

– Ето я, ваша чест – произнесе Вивана. – Намерихме я на пристана. Тя хвърляше бутилки в морето.

– Отново ли? Какво имаше в тях този път?

Старейшината взе подаденото от Вивана листче и зачете на глас:

„Кажете на Клайв от Клана на Рибарите от Пристанището, че Мари все още го обича!“

– Дете мое – каза тя, след като прибра листчето в джоба си, – това трябва да свърши. Ти вече на два пъти се опита да откраднеш лодка и да отплуваш, а сега с тези бутилки... Нима не разбираш, че те никога няма да се окажат в ръцете на твоя Клайв?

Мари нацупено и упорито мълчеше. Лаура 1 извади от джоба на престилката си парче плат с изкусно извезани фигури на жена и дете в прегръдките ѝ.

– Прекрасни са, но защо не тъчеш... обикновените неща с привичните рисунки и фигури?

– Всички те са мъртви. Само тази картина е жива!

Старата жена млъкна и за миг погледна морето.

Черната точка бе увеличила размерите си. Бързата лодка стремително приближаваше пристана.

– Нека помислим – предложи, Лаура 1, – ти чакаш любимия си Клайв вече седем месеца. Да си представим, че той е получил едно от писмата ти. И какво очакваш да стане?

Мари се оживи, повдигна глава и очите ѝ светнаха.

– Тогава той ще разбере, колко силно го обичам.

– И смяташ, че това ще измени целият му живот? И той ще захвърли всичко заради тебе?

– Да!

– Но ако не стане? И те постигне разочарование?

– Това е невъзможно.

– Все пак, да допуснем, че стане така – продължи да настоява Лаура 1, макар и по обичайния си мек начин, – ще ни позволиш ли да ти помогнем? Ще признаеш ли, че не си била права?

Девојката се замисли, после решително отсече:

– Тогава по-добре да умра. А сега мога ли вече да си вървя?

Двете жени се заслушаха. Някой шумно изкачваше стълбата към пристана. Това бе един Рибар от острова, доста дебел, чернокос и братат.

– Ваша чест, той е тук – обърна се той към Лаура 1. – Да го доведем ли?

– Върнете го обратно – побърза да се намеси Вивана.

– Не, в никакъв случай, ще бъде неразумно. Алек, най-добре го доведи веднага при нас.

Рибарят кимна и изтича надолу по стълбата. Мари се превърна цялата във внимание и погледна въпросително по-възрастните си сестри. Те си даваха вид, че нищо не е станало. Мина минута и черният илириец се върна. Следваше го още един човек. Той поздрави с кимване жените, после се обърна към Мари и повече не откъсна спокойните си сиви очи от крехката ѝ фигура.

Девојката се разтрепера цялата.

– Скъпа, не се вълнувай така – произнесе Вивана.

Тези думи сякаш тласнаха Мари напред. Тя се хвърли така стремително към любимия си, че той се заклати и едва успя да я хване и задържи в обятията си. Девојката пъкна лицето си в широката му гръд и силно се заплака.

– Може ли да ни оставите няколко минути сами? – обърна се Рибарят към старите жени.

Лаура 1 бе до известна степен изненадана и обърквана, но направи знак на Вивана и двете се отдалечиха, като седнаха на една пейка.

VI

– Нима това си ти? – опита се Мари да се усмихне. – Лошо те виждам, пречат ми сълзите.

– Аз така често си спомнях за тебе – едва чуто произнесе Клайв.

– О, аз съм така щастлива, че сега мога спокойно да умра. Прегърни ме...

Изведнъж лицето му стана твърдо.

– Знаеш ли, разрешиха ми да се видя с теб, защото смятат, че аз мога да те уговоря... да се лекуваш.

– Да се лекувам ли? От какво? От любовта си към тебе? Колко са глупави те, Клайв! – разсмя се Мари.

При звука на звънкия ѝ глас той трепна.

– Имаме само няколко минути на разположение. Аз трябва само да поговоря с тебе и да се връщам.

Девојката поклати глава, сякаш не вярваше на казаното.

– Вземи ме със себе си, това е всичко, което искам.

– И къде ще живееш? Заедно с четиридесетте мъже на моя Клан?

– Все ми е едно къде – изплака Мари, – дори на улицата, ако е нужно.

– Скъпа, чуй ме – настоя отново Клайв, – нищо не може да се направи. Ти сама знаеш, че няма да ни разрешат никога...

– Не и не! Ти нали ме обичаш?

– Обичам те – промълви Рибарят.

– Тогава им кажи, че няма да ме изоставиш, независимо какво са ти казали.

– Но ти си длъжна да го направиш! – той здраво я прегърна. – Обещай ми, това е така важно за мен, иначе...

– Иначе какво?

– Няма да го понеса...

Мари присви клепки и се загледа в морските далечини.

– Е, добре, повече няма да плача. Позволи ми да бъда още малко заедно с тебе и да си поговорим.

Той затвори очите си с ръце.

– Мари, не искам да се чувствавам така, както сега, боли ме, знам, че съм зле. Обещай ми, че ще позволиш да те лекуват.

– Добре – послушно измърмори девојката и лицето ѝ се изкриви

болезнено.

– Ето това е всичко, което ме помолиха да ти кажа... и сега си тръгвам.

Тя пристъпи напред и неволно му прегради пътя.

Рибарят я целуна силно по устните, дръпна се рязко и извика другите две жени. Когато Вивана хвана Мари за ръката, той се затича към стълбата и започна да се спуска, без да поглежда назад. Гръмкият отмерен тропот на краката му отекина болезнено в сърцето на девойката. Внезапно те затихнаха. Мари се заслуша. Отново затропаха крака, но сега се приближаваха. Клайв се появи запъхтян. Очите му блестяха трескаво. Той здраво я хвана за ръката.

– Ти си изгубила ума си, но и аз също! – завика той. – Лошо ни е един без друг. Готови сме да умрем! Чуй ме, хрумна ми нещо. Казват, високо в планините има реки с чисти води, значи там плава риба; казват, че дори птици вече са се появили! Ние с тебе отиваме там, скъпа! Ти и аз, само двамата! Съгласна ли си?

– Да, скъпи – лицето на Мари просветна.

– Тогава, какво чакаме още?

Те се накунаха да тръгнат.

– Стойте! – срязва ги Лаура I. – Къде ще живеете? Какво ще ядете? Бъдете разумни!

Отвърнаха ѝ само тихи стъпки по стълбата, а след известно време се чу шумът на работещ мотор.

Жените дълго гледаха отдалечаващата се лодка и мълчаха, докато тя не се скри зад хоризонта.

КРАЙ

© 1964 Деймън Найт

Damon Knight
An Ancient Madness, 1964

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

НИЩО ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА АМАЗОНКА. ЕРОТИЧНА ФАНТАСТИКА. 1992.
Изд. Неохрон, Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.8. Алманах за
остросюжетна литература. Редактор, съставител: Иво ХРИСТОВ, Николай
СТРАНСКИ. Превод: Красномир КРАЧУНОВ, Христина МИНКОВА. Художник:
Борис ВАЛЕХО [корица и илюстрации на вътрешните корици]. Формат: 120×165.
Страници: 160. Цена: 9, 50.00 лв.

Съдържание:

Въведение – с.2;

Нищо по-опасно от една амазонка (новела от цикъла „Амазонски свят“), Майкъл
ХАМИЛТЪН – с.3;

Орбита-любов, Жан-Франсоа СОМСИНСКИ – с.21;

Вертикален свят (еротична антиутопия), Робърт СИЛВЪРБЪРГ – с.35;

Любов в космоса, Рендъл ДЖЕРЕТ – с.105;

Древното безумие, Деймън НАЙТ – с.115;

Очакванията на Нелсън, Джон КИПАКС – с.133;

Вагинаторът, Бед АЛЕКС – с.150;

Конкурс – с.155;

Отново за абонамента – с. 156;

Отговори на задачата от Трилър, No.4 – с. 157;

[съобщение за Енциклопедия на фантастиката] – с. 158;

Перспективна програма – с. 159; Национален SF „Трилър клуб“ – с. 160.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/156>]